

Βασίλης Ρ. Φλώρος

Μετενσαρκώσεις Ερώτων

ΠΟΙΗΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

για τον Έρωτα και τα Συγγενικά του Πεδία

ΔΥΤΙΚΕΣ ΙΝΔΙΕΣ

Ο Βασίλειος Ρ. Φλώρος γεννήθηκε το 1967 στην Καλαμάτα. Σπούδασε πολιτικές επιστήμες, θέατρο και θεατρικό παιχνίδι. Είναι ηθοποιός, σκηνοθέτης, θεατρικός συγγραφέας και εμψυχωτής σε βιωματικές ομάδες.

ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

- Oνειροπόλα των κονταλιού* (1997)
Οι μνήμες των Κενταύρων (2002)
Ο Φωτεινός Χρόνος που προϋπήρχε (2004)
Το ξωτικό της γραφής (2007)
Ο Άνθρωπος που έρχεται από μέσα... (2008)
Ο καλός πομπής (2011)

Α' έκδοση: Ιανουάριος 2013

ISBN: 978-960-89405-4-3

© Βασίλειος Ρ. Φλώρος

www.bfloros.gr

Κανάρη 37, 24100 Καλαμάτα, κιν.: 6945 768633

Δυτικές Ινδίες / περιοδικό & βιβλία

Χαλκοκονδύλη 24-26, 10432 Αθήνα, τηλ.: 210 5244155

Καλλιτεχνική επιμέλεια

Γραφικές Τέχνες Ύψιλον

Φωτογραφίες

Κατερίνα Πετροπουλέα

Εξώφυλλο

Έργο ζωγραφικής της Μαγδαληνής Κωστοπούλου πάνω σε πέτρα

Κεντρική διάθεση

Ελένη Τζεβελέκου, Ζωοδ. Πηγής & Ζαλόγγου 6, 10678 Αθήνα

τηλ.: 210 3844588, 210 3806007

Αυτό που αξίζει περισσότερο

Αυτό που αξίζει περισσότερο...

Θα μπορούσες να πεις πολλά.

Η φιλία, ο έρωτας, η επίτευξη των ονείρων,
η οικογένεια, το επάγγελμα,

οι μαργαρίτες που συνομιλούν στο λιβάδι, οι ανεμόσκαλες των αγγέλων.

Αξίζει ο χρόνος που επωάζει τις καλές πράξεις,

η αγάπη, η ψυχική αρμονία της Νατάσας

και τρία νούφαρα επαναστατημένα στη λίμνη.

Αξίζει η γνώση, η εκπαίδευση, η ευτυχία

και η μάθηση των μυρμηγκιών να κουβαλούν τους σπόρους.

Αξίζει εκείνο το καλοκαίρι του πρώτου σκιρτήματος της καρδιάς...

Καθένας θα μπορούσε να πει πολλά, γιατί

αυτό που αξίζει περισσότερο στη ζωή είναι ο δικός σου δρόμος.

Η ελευθερία σου να αποφασίζεις τι είναι εκείνο που αξίζει,

και ο τίμιος τρόπος της θέλησης για να το πετύχεις.

Η γυναίκα του Αναξαγόρα

Τη συνάντησα στη Μεσσηνιακή Θάλασσα.

Αυτή έβρεχε με αλμυρό νερό τα περασμένα της όνειρα
και εγώ χάζευα τους παφλασμούς του κύματος της Συνύπαρξης,
καθώς έσκαγε στα χαλίκια των εμπειριών.

Με ρώτησε αν υπήρχε τρόπος

να αποδεσμεύσεις την ευτυχία από την προσωπική Ζωή.

Πώς να είσαι αρμονικός χωρίς τις φαντασιώσεις των Ερώτων,
χωρίς το φάντασμα της Αγάπης;

Την έπιασα από το χέρι. Είχα να την αγγίξω δύο χιλιετίες από φιλιά...

Γελάσαμε... Γελάσαμε πολύ και είπαμε τότε

πως το πιο πολύτιμο ήταν, απλά, να υπάρχουμε και να γελάμε...

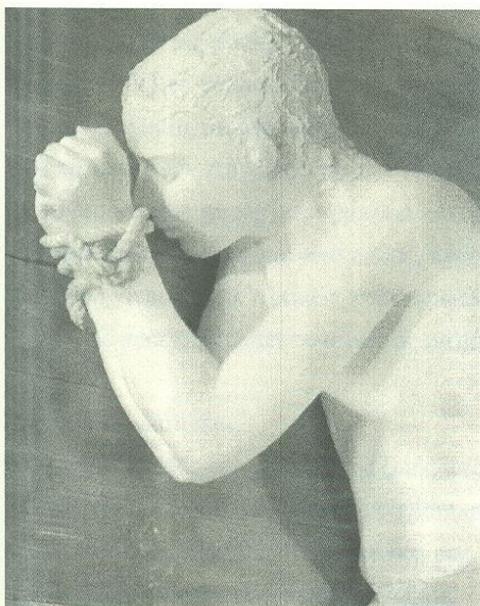
Γιατί πάνω από την ευτυχία και τη δυστυχία
ζουν τα λουλούδια, τα πουλιά, ο ήλιος και τ' αστέρια,
μερικοί καλόγεροι που έχουν ξεφύγει από τις θρησκείες,
λίγοι καλλιτέχνες της τέχνης της Ζωής
και κάτι αχινοί εκεί δίπλα στους βράχους...

*Συχνά ισορροπούμε
στο τεντωμένο σκοινί των συναισθημάτων,
με ευτυχίες και δυστυχίες χτισμένες στην άμμο...*

Όταν σκέφτομαι να φύγω

Κάθε φορά που σκέφτομαι να φύγω από κοντά σου
ένας άγγελος με τραβά από το πόδι.
«Δεν έχεις κάνει καλά τα πράγματα», μου λέει.

Κάθε φορά που σκέπτομαι να φύγω από κοντά σου
με ξαναγυρίζουν πίσω οι στρατιές του δημιουργηθέντος βίου μου.
Ολόκληροι πολιτισμοί τρωικών συμβάσεων.
Η αλήθεια βέβαια είναι πως έχω φύγει
από πολύ παλιά πριν κατασκευαστεί ο Χρόνος.
Γιατί στην ουσία προσπαθώ να ξαναγυρίσω
και ας μοιάζει ότι προσπαθώ να φύγω.
Να ξαναγυρίσω στον άγγελο πριν αυτός μεταμορφωθεί σε άνθρωπο.
Να ξαναγυρίσω στις σωστές αποφάσεις των δέντρων
Να ξαναγυρίσω σε σένα που αγάπησα πριν σε παντρέψουν οι υποχρεώσεις σου.
Να ξαναγυρίσω σε μένα όπως με φανταζόταν το παιδί του Εαυτού μου.

Η εκμετάπλευση του σκοταδιού

Πολλές φορές και στο σκοτάδι περπατάμε τον δρόμο μας.

Με βήματα αργά και ας μοιάζουμε σαν ακίνητοι.

Στην ξαφνική σκοτεινιά της ψυχής

εξακολουθούμε να βαδίζουμε.

Έστω και αν φαίνεται πως δεν υπάρχει σωτηρία

τα πόδια μας προχωρούν προς τον ωκεανό.

Είναι ταγμένα να περπατήσουν πάνω στα νερά.

Βαδίζουμε και καταπίνουμε το σκότος.

Σε όλη μας τη ζωή βρίσκουμε τη δύναμη

που ήταν κουλουριασμένη στα σωθικά μας.

Αποδεχτήκαμε το ειρωνικό χιούμορ της Ύπαρξης

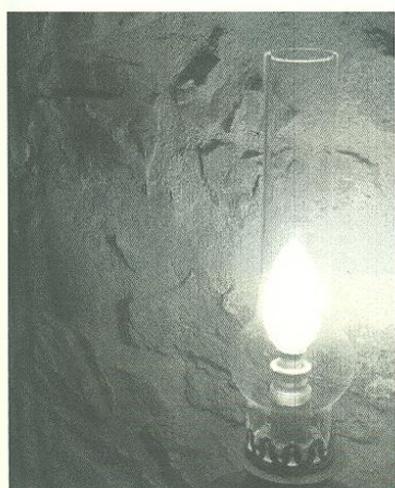
και τη δόξα της καλοκαιρινής Αύρας.

Δεν έχουμε λοιπόν τίποτα να φοβηθούμε.

Υπάρχει πάντα καιρός.

Εμείς είμαστε το φως.

Εμείς και ο δρόμος.

Σαν Εποάδα

1

Σε τάιζα στο στόμα το σταφύλι,
ρώγα τη ρώγα να πίνω τα φιλιά σου
και συ μου είπες να γίνονται πια φίλοι,
πως δεν με θες άλλο στην αγκαλιά σου.

2

Σε πότιζα και κρύα βυσσινάδα
γουλιά γουλιά για να σε δροσίσει
και συ σκεπτόσουνα όπως και η Ελλάδα
που απ' τους Έλληνες θέλει να ξεφύγει.

3

Τα χείλη σου πλατιά, σαν τα πελάγη
κι εγώ παιδί που πάνω τους να τρέχω,
τα μάτια σου βαθιά όπως οι Άγιοι
τον έρωτα να βλέπω, ν' αντέχω.

4

Τα καλοκαίρια στου νου μου το μπαλκόνι
στων ονείρων μου τον ίσκιο ν' αράζεις
και τους χειμώνες στης ψυχής μου το σαλόνι
αντίδωρα της αγάπης να μοιράζεις.

5

Σε λέγανε Μαρία, Άννα ή Νεφέλη,
έχουν περάσει χρόνια, δεν θυμάμαι,
τίποτα πια δεν πρέπει να με μέλει,
με αγάπη άλλη αγκαλιά κοιμάμαι.

6

Όμως τις νύχτες βλέπω στα όνειρά μου
καλοκαιρινά φιλιά, με βυσσινάδα,
ο ψυχονούς θυμάται την παλιά χαρά μου
γέρνω αθόρυβα και ελπίζω σαν Ελλάδα

Αυτά που έπρεπε και δεν έκανα

Αυτά που έπρεπε και δεν έκανα

μαζεύτηκαν μια Κυριακή βράδυ με καλοκαιρινή πανσέληνο...

Κατέβαιναν από το φως του φεγγαριού ένα-ένα,

σχέδια που απέτυχαν, έρωτες που χάθηκαν χωρίς εξηγήσεις, όνειρα μισοφαγωμένα,
αγάπες που δεν ευδόκησαν εις γάμου κοινωνίαν,

παιδιά που δεν γεννήθηκαν..

Κυριακή βράδυ... Καλοκαίρι με πανσέληνο...

Κατέβηκαν από το φεγγάρι, στο μπαλκόνι μου.

Γέμισαν το σπίτι μου πάνω στους καναπέδες, κάτω από το κρεβάτι,

κρεμάστηκαν από τα φωτιστικά, κάθισαν στα τραπέζια,

στριμώχτηκαν στις γωνίες... αυτά που έπρεπε και δεν έκανα.

Στην αρχή δεν ήξερα πώς να τ' αντιμετωπίσω. Σκέφτηκα να πάρω την αστυνομία,

ν' αρχίσω να κλαίω για τις ματαιώσεις των χρόνων μου.

Να καθίσω και να με πνίξουν τ' αποτυχημένα μου..

Αξαφνα άκουσα το κουδούνι της εξώπορτας.

Μέσα σ' αυτό το χαλασμό κατάφερα να ανοίξω.

Η Αποδοχή, η Εμπειρία και η Κατανόηση μπήκαν στο σπιτικό μου.

Σε μεγάλες σκουπιδοσακούλες έβαζαν αυτά που έπρεπε και δεν έκανα...

Κάποια πρόλαβαν και ξέφυγαν προς το φεγγάρι.

Μέσα σ' ένα ντουλάπι βρήκαν κρυμμένο

έναν περασμένο μου πόθο για ένα σώμα που δεν άγγιξα.

Αφού μάζεψαν και το τελευταίο απομεινάρι από αυτά που έπρεπε και δεν έκανα,

η Αποδοχή, η Εμπειρία και η Κατανόηση με φίλησαν και βγήκαν στον δρόμο.

Μες στις μαύρες σακούλες χτυπιόντουσαν άγρια αυτά που έπρεπε και δεν έκανα.

Τα πέταξαν στον πρώτο σκουπιδοτενεκέ.

Γύρισαν και με κοίταξαν χαμογελώντας καθώς χάνονταν στο βάθος της λεωφόρου.

Αισθάνθηκα καθαρός, σχεδόν δικαιωμένος, γι' αυτά που έπρεπε και δεν έκανα...

Ο έρωτας και η δημοκρατία

Οι έρωτες ευδοκιμούν περισσότερο στις δημοκρατίες
γιατί και τα δύο είναι πράγματα
που πηγάζουν από την ανάγκη της ελευθερίας και της ολοκλήρωσης.
Αυτοί που ερωτεύονται πραγματικά είναι άκρως δημοκρατικοί
(και ας μην το γνωρίζουν)

γιατί ο έρωτας θέλει τον κοινοβουλευτισμό των γνωμών,
των χτύπων της καρδιάς που πάλλεται,
των λόγων το πάθος, των σωμάτων την ευγένεια.

Στον έρωτα και στη δημοκρατία
δεν υπάρχουν φανατικοί ούτε ιδιοκτήτες της αλήθειας.

Αν συμβεί αυτό τότε ο έρωτας γίνεται
αρρώστια και η δημοκρατία τυραννία.

Αυτοί που μισούν τη δημοκρατία είναι ανέραστοι...

Ιδιοτελείς και ημιμαθείς εθνικόφρονες του έρωτα.

Τσουκνίδες που φυτρώνουν ανάμεσα στα χαμομήλια,
που θεριεύουν με τον μηδενισμό και την απαξίωση,
που όταν τις αγγίξεις σου δωρίζουν το δηλητήριο μιας όξινης ηθικής.
Όμως, ο έρωτας και η δημοκρατία δεν γυρεύουν ιδεοληπτικές ηθικές
αλλά το πανανθρώπινο ήθος.

Αυτό που κάνει τις μέλισσες ν' αγαπούν τα λουλούδια
και το φως του ήλιου να τιμά τη διαφορετικότητα
και τη σύνθεση των χρωμάτων.

Ο έρωτας και η δημοκρατία κινδυνεύουν από δύο πράγματα.

Από τη βία και τον φασισμό.

ISBN: 978-960-89405-4-3